

въ шапките и покривалата на главите. Разкъсвайки и захвърляйки фесовите, търновци бѣха украсили главите, си едни съ шапките на своите жени, други съ фасони отъ женски шапки, които единъ търговецъ на моди бѣ раздалъ, трети, лишени отъ този разкошъ, бѣха просто привързали главите си съ бѣли кърпи, подобно на египетските свинксове и мумии, като бѣха ги нашарили съ кръстове, изписани съ мастило или боя... И важно и гордо, тѣ пълнѣха въ този странна украса улиците на града, поздравлявайки се съ „Христосъ възкресе“ въ честь на освобождението.

Единъ отъ моите чичовци, койго цѣлия си животъ бѣ блѣнувалъ да види освобождението и „московците“, цѣлия день викаше: „Видѣхъ ги, Боже! Царство българско вече имаме! Сега и да умра не ми е жалъ!“. А когато още презъ нощта, продължавайки и презъ следващите дни, започна да пристига многобройна руска войска — полкове, артилерия и безкрайни обози, той стърчеше цѣлъ день на улицата, гледайки ги и викайки: „Сила, голѣма сила билъ московецътъ, бреее!“

И полека-лека миналото съ неговите страхи и страдания се забравяше и съ вѣра и благи надежди се гледаше на бъдещето.

Велико-Търново бѣше вече освобождено!

Д-ръ Т. Янковъ,